

ŽALIA PASAKA

Vienoj žalioj pievoj gyveno žalias žalias žiogelis. Pievelės pakrašty pūsojo mažas žalias jo namelis. Ant lango kabėjo žalios užuolaidėlės, o prie sienos stovėjo mažytė lovelė, užtiesta žalia lovatiese.

Kartą žiogelis ilgai šildėsi saulutėje. Gerokai įkaitęs, paršokavo namo ir puolė gerti šaltą rasele. Ir kaip jūs manote, kas jam atsitiko? Netrukus žiogeliui pradėjo skaudėti gerklytę, galvytę, jis pradėjo karščiuoti. Gulėjo žalioj lovelėj ir dejavo.

Pievos gyventojai, negirdėdami linksmo žiogelio čirpimo, susirūpino. Pirmoji pas muzikantą išsiruošė sraigė.

Tačiau kol ji skubėjo, į žaliojo namelio duris jau beldėsi boružė. Boružei durų niekas neatidarė. Tada ji pati pravėrė dureles ir įėjo į vidų. Sustojo boružėlė vidury kambario ir mato: guli žiogelis lovelėj ne žalias, o raudonas. Visai kaip ji, tik be taškelių. Puolė boružėlė žiogeliui temperatūrą matuoti. Temperatūra tokia aukšta, kad net termometro skalės nepakako.

Išbėgo boružėlė į lauką ir ėmė garsiai šaukti:

- Žiogelis susirgo! Žiogelis susirgo!

Boružėlės šauksmas nuaidėjo per visą pievą. Po kelių minučių jau visi pievos gyventojai žinojo, kad žiogelis negaluoja ir labai karščiuoja.

Iš miško atlėkė avietės lapais nešinas ūsuotis, o iš paskos atskubėjo grambuoliukas, prisiskynęs šalpusnio lapų ir liepų žiedų.

Užpylė verdančiu vandeniu. Netrukus arbata buvo paruošta. Ją pasiūlė išgerti žiogeliui.

Išgėręs arbatą, žiogelis iš karto užmigo. Miegodamas jis kaskart pabUSDavo ir kartodavo: „Gerti, aš noriu gerti“. Nei boružė, nei ūsuotis, nei grambuoliukas nežinojo, ką daryti. Tik staiga į duris kažkas pabeldė. Tai buvo jonvabalis. Išgirdęs žiogelio dejones jis suprato, ko ligoniui reikia.

Pribėgęs prie žiogelio jonvabalis dėjo jam į burnelę po mažą raudoną atneštą žemuogės uogą ir kartojo:

- Valgyk, valgyk, tai numalšins tau troškulį.
- Netrukus žiogelis nustojo aimanuoti ir toliau miegojo ramiai.

Pavakary pievos muzikantas pasidarė neramus. Tada boružė nusprendė išvirti čiobrelių arbatos, kad jis ramiai miegotų visą naktį.

Ryte žiogelis jau nebekarščiavo, bet buvo išsekintas ligos. Jam svaigo galva, atsistojus linko kojėlės, rankelės nenulaikė smuikelio.

Kaip tik laiku pasibeldė sraigė, nešina bruknių uogomis. Ji žinojo, kad po bet kokios ligos nusilpusiam organizmui reikia vitaminų, o bruknių uogose – jų daug.

Suvalgęs bruknių uogas, žiogelis pasijuto daug stipresnis ir padėkojo savo draugams už rūpestį.

Žaliojoj pievelėj visą vasarą netilo linksmas žaliojo žiogelio smuikelio čirpimas.

Klausimai ir užduotys

- 1. Kur gyveno mažas žalias žiogelis?**
 - A. Žalioj pievoj.
 - B. Mažame miške.
 - C. Dideliame sode.

- 2. Kodėl pradėjo skaudėti žiogeliui galvytę ir gerklytę?**
 - A. Daug grojo.
 - B. Gėrė šaltą rasebę.
 - C. Sušalo.

- 3. Kokie pievos gyventojai pranešė, kad žiogelis serga?**
 - A. Grambuoliukas.
 - B. Boružėlė.
 - C. Sraigė.

- 4. Iš kokių augalų pievos gyventojai virė žiogeliui arbatą?**
 - A. Iš čiobrelių, liepų ir šermukšnių.
 - B. Iš aviečių, šalpusnių ir liepų.
 - C. Iš žemuogių, čiobrelių ir aviečių.

- 5. Kokių uogų suvalgęs žiogelis pasijuto vėl stiprus?**
 - A. Žemuogių.
 - B. Bruknių.